

Mīlie Stokholmas un Upsalas draudžu locekļi!

Šis ir krīzes laiks. Laikam pirmo reizi pēc tik daudziem gadiem, līdz ar citām draudzēm, arī Stokholmas un Upsalas draudžu locekļi nepulcēsies kopā uz Lieldienu laika dievkalpojumiem un citiem sarīkojumiem. Tas nav bijis atkarīgs no tā, ko un kā mēs vēlamies vai nē. Tik daudziem no mums dzīve šajā vīrusa izplatības laikā ir kardināli mainījusies. Mainījusies ir arī draudzes un baznīcas darba specifika. Mēs fiziski esam attālināti viens no otra, tomēr šajā unikālajā laikā mūsu garīgajai dzīvei ir vēl lielāka nozīme, nekā jebkad. Nevieni nav atcēlis mūsu garīgo dzīvi - lūgšanu, meditāciju; nevieni nav atcēlis mūsu attiecības vienam ar otru lai gan, protams, šobrīd tās tik daudzās situācijās darbojas attālināti. Mēs varam lūgt viens par otru, par veselību, par Dieva žēlastību un svētību. Lai gan mums jāievēro fiziska distance, mūsu garam un dvēselei fizisks attālums nav izšķirošs.

Daudzi saka, ka dzīvei jāatgriežas “normālajās” sliedēs cik vien drīz tas iespējams. Tomēr man šķiet, ka kaut kam pēc šīs vīrusa krīzes būtu jāmainās. Jāmainās mūsu attieksmei pret vidi, pret visu dzīvo, arī vienam pret otru. Man šķiet, ka šī krīze mums ir kā atgādinājums vairāk novērtēt to, kas mums ir dots, novērtēt to svētību, kas mums ir dota dzīvajā dabā, novērtēt arī vienam otru. Varbūt kāds šajā krīzes laikā ir padomājis, ko vispār nozīmē “normāla” esība? Citiem vārdiem sakot, kāda ir tā pasaule, kurā esam līdz šim dzīvojuši, un, kāda ir tā pasaule, kurā patiesi vēlamies dzīvot turpmāk? Varbūt ir laiks domāt par kādu jauna veida “normālu” esību gan mums pašiem, gan šai pasaulei kopumā? Varbūt patiešām, labāka pasaule, labākas attiecības ar vidi, vienam ar otru ir iespējamās?

Bet, šis ir laiks tieši pirms Lieldienām. Rakstu šīs rindas tieši pirms Pūpolu svētdienas. Arī šajā laikā mums tomēr ir tik daudz iespēju sekot līdz Lieldienu laika stāstam un to pieredzēt – pārlasot Evaņģēlijā aprakstītos notikumus, izjūtot tos arī “attālināti”, varbūt ar interneta palīdzību, pārdomājot, kā Lieldienu laiks iezīmējas šajā gadā, šajā situācijā. Visas Klusās nedēļas ceļam šajā brīdī nespēsīm izsekot, bet varbūt, pavisam īsi, atcerēsimies Klusās nedēļas – nedēļas pirms Lieldienām galvenos pieturas punktus...

Tātad, Pūpolu jeb Palmu svētdienā Jēzus iejāj uz ēzeļa Jeruzalemē, dodas pretī savas misijas kulminācijai – piepildījumam. Kā mēs redzam stāstā no Evaņģēlija, cilvēki no viņa sagaida kaut ko citu, nekā viņš grib veikt. Cilvēki sagaida, ka viņš veiks kaut ko aktīvi ārēji atbrīvojošu, bet viņa mērķis ir šo atbrīvojošo darbību veikt, sākot no cilvēka dvēseles, no mūsu iekšējās pasaules. Tieši šajā laikā Pūpolu jeb Palmu svētdienas galvenā nozīme mums ir tik aktuāla. Arī tagad mēs esam aicināti no ārējas aktivitātes pāriet uz iekšēju aktivitāti, varbūt pavērot pašiem savu dvēseli un saprast, ka visa iesākums ir tieši cilvēka iekšējās norisēs.

Zaļajā ceturtdienā Jēzus sniedz saviem mācekļiem Svēto Vakarēdienu, pats sevi, ar to simbolizējot Dieva nodošanos mums, visai cilvēcei. Viņš mazgā kājas saviem mācekļiem, tā simboliski noliecoties pie mums katra. Tieši tā, man šķiet, ir kristietības pasludinājuma esence un jēga, ka Dievs pats nāk pie mums, lai mums kalpotu, lai atdotu mums sevi. Un Zaļajā ceturtdienā, pēc Vakarēdiena Jēzus tiek nodots. Ar to atklājas skaudrā realitāte par šo pasauli, un varbūt kādreiz arī par mums, par situācijām, kad mēs izdarām izvēles, kuras ir pretējas mūsu dievišķajai būtībai. Jā, kādas ir bijušas mūsu liktenīgās izvēles mūsu dzīves ceļā?

Bet Lielajā Piektdienā pieminam Jēzus krustā sišanu, nāvi... Tieši pavasara plaukumā viņš savā nāvē savienojas ar šo zemi, ar pasauli. Viņš piepilda savu misiju līdz galam, ar to parādot Dieva pilnīgo salīdzināšanos ar cilvēci, ar tās likteni, ar tās ciešanām, arī ar mums katru.

Klusā sestdiena nāk ar klusumu, ar sajūtu, ka pasaule ir it kā apstājusies. Tradicionāli šajā dienā mēs visi esam aicināti piekļust savās aktivitātēs, būt iekšējā un arī ārējā klusumā.

Bet tas ir tikai brīdis, jo tad nāk Lieldienu rīts. Mateja Evaņģēlijā teikts, ka Kristus Augšāmcelšanās rīts nāk ar zemestrīci (Mt. 28:2). Pēc tam notiek sastapšanās ar dzīvo Kristu. Arī mēs šajā laikā pieredzam kādu satricinājumu. Pasaules ierastā kārtība tiek satricināta. Vai pēc šī satricinājuma mēs būsīm tuvāk patiesai dzīvībai? Jo vēlreiz, lai vai kā, Kristus uzvar nāvi. Ar mīlestības, līdzjūtības, sirds siltuma ne tikai vārdos, bet reālajā dzīvē paustu spēku arī mēs esam līdzdalīgi uzvarā pār nāvi. Un šī uzvara var izpausties tik dažādi – kaut vai tajā, ka vienkārši mēs paši kļūstam savādāki - gaišāki, iekšēji stiprāki un miera pilnāki cilvēki. To arī vēlu ikvienam šajā laikā. Tā būs mūsu Lieldienu pieredze.

Jūsu,
māc. Kārlis

